

A főiskoláról kikerülve, első munkahelyemen ismerkedtem meg alkoholista férjemmel.

Első munkanapom első órájában ijedten ültem egy üvegajtós irodában, amikor egyszer csak az ajtóhoz lépett, és a kilincsnek mellényúlva arccal felkenődött az ajtóüvegre. „Természetesen” ittas volt.

Így ismerkedtünk meg. Fél év múlva jöttünk össze, és két év múlva házasok voltunk. Nagyon jól emlékszem, hogy azzal az elhatározással mentem hozzá feleségül, hogy ha havonta egyszer berúg, akkor is szeretni fogom, na jó, lehet, hogy a heti egyet is elviselem.

Végül napi négyig bírtam, vagyis a ki sem józanodásig.

Részemről örületes szerelem volt, mindet megtettem érte, amit csak akart. Öt év elteltével kezdett felsejleni, hogy valami nincs rendben. Magánzók („maszekok”) voltunk, de semmi munkánk nem volt már, és az akkor két éves gyerekem mellől nekem kellett elmennem dolgozni, hogy fizetni tudjuk a számláinkat.

És az első havi fizetésem két nap alatt eltűnt. Azt hiszem, ekkor kezdtem megkeményedni, nem érezni, csak leszegett fejjel menni, menni. A pénz mindig a zsebemben volt, én fizettem minden számlát, dolgoztam, háztartást vezettem, gyereket neveltem. Gyakorlatilag külön kasszán voltunk. Ő amit itt-ott keresett, elitta. Így telt el sok-sok év. Én pedig még mindig hittem neki, hogy egyszer majd hozzákezd ahhoz a sok-sok ötlet közül valamelyikhez, ami a fejéből kipattant. Tényleg nagyon jó ötletei voltak, csak mindig akadt egy „igen de...”, amiért nem kezdett hozzá egyikhez sem.

Nekem nagyon jó munkahelyem volt a szomszéd faluban. Most, hogy visszagondolok, milyen jellemző volt ránk: én napi 12 km-t bicikliztem a munkahelyemre oda-vissza, még mínusz 10 fokban is, mert neki kellett a kocsi, hogy a szomszéd utcában lakó anyjához el tudjon menni. És ezt teljesen természetesnek vettem...

Aztán elköltöztünk abba a faluba, ahol én dolgoztam. Nagyon nem akartam, mert ott senki nem tudta, milyen a férjem. De csak ez az egy lehetőségem volt, és utólag tudom, Isten intézte így, mert ma nagyon boldogan élek ugyanitt.

A költözés a férjem ötlete volt, és én naivan, akkor negyvenhárom évesen eladósítottam magamat húsz évre svájci frankban, mert azt hittem, hogy ott tényleg abbahagyja az ivást. Természetesen egyedül csináltam végig a felújítást. A beköltözéskor már egy fillérem sem volt.

Emlékszem, ahogy holtfáradtan ültem a rendetlenség közepén és az én férjem azt mondta, hogy jó-jó mindez, de ő akkor lenne boldog, ha a karácsonyt Erdélyben tölthetné.

Na, itt telt be először a pohár. Az ő kedvéért eladósítottam magam, itt vagyok egy fillér nélkül karácsony előtt három héttel, és neki ez még mindig nem elég. Elvárja, hogy vegyek egy kocsit és elvigyem Erdélybe.

Természetesen az ivás folytatódott tovább, sőt egyre többet ivott, és egyre komolyabban részegedett le. De nekem mégis egy orvos mondta ki először, hogy alkoholbeteg.

Ekkor egy világ omlott össze bennem. **Nem tudtam, de tényleg nem tudtam, hogy alkoholbeteg.** Jó-jó ivott, nagyon sokat ivott, de mindig volt magyarázat, és természetesen mindig valami hiánya volt, amit én nem teljesítettem. Teljesen elfogadtam, hogy én vagyok az oka az ivásának, és ha végre teljesíteni tudnám minden kívánságát, akkor majd nem inna.

Miután szembesítettek azzal, hogy alkoholista, nagy erővel igyekeztem utánajárni, elkezdtem keresgélni az interneten, hogy mi is ez az alkoholizmus, mert semmit nem tudtam róla. Ekkor bukkantam egy sorstársam emailcímére egy internetes fórum utolsó bejegyzéseként. Ő vezetett el az Al-Anonhoz. És a mai napig nagyon-nagy hálát érzek iránta, mert az életemet mentette meg ezzel.

Sajnos, a közelemben nem volt élő gyűlés, és sokáig csak az internetes levelezőcsoport volt elérhető számomra. Élőben első alkalommal egy kecskeméti regionális találkozóra [nagyobb szabású rendezvény, ahol az ország több helyéről összegyűlnek az Al-Anon csoportba járók - a szerk.] mentem el, azzal a feltett szándékkal, hogy ha azt tanácsolják, hogy guggolva menjek haza (110 km) és akkor nem fog inni a férjem, akkor én bizony azt is megcsinálom!

Nagyon meglepődtem: tanács helyett sok-sok baráttra találtam, akik ugyanarról beszéltek, amit én is átéltem. Elementáris rácsodálkozás volt, hogy félszavakból is értjük egymást, és éppen ugyanolyan problémáink, reakcióink, gondolataink vannak. Ennek már három éve. Az életem teljesen megváltozott azóta, külön élek a férjemtől, így az alkoholprobléma nem keseríti meg a mindennapjaimat, de a Tizenkét Lépés gyakorlása így is sokat segít az életem minőségének javításában. Nemrégén pedig megvalósult a nagy álmom, és a közeli városban elindítottunk egy Al-Anon csoportot, így már élő gyűlésre is tudok járni.

Ági